

KÖZÉRZET

Egy megrendült interjúalany töprengései, miért érzi,
s miért nem érzi jól magát saját bőrében

Oly világban élünk, melyben minden megeshet velünk= édenkerti biztonságunk óhatatlanul let nt.

Igaz, Éva almácskája már ott torkunkon akadt= csutkája máig szaladgál ráncos nyakb rünk alatt.

Tárgyra térve: legelőbb is arról kéne vallanom, szövegszerkeszt t ragadni mi késztet, mily alkalom?

(Mert értelmét veszti lassan a frázis: štollat ragadó, s mint a škörmére égí ő, puszta nyelvi szerkezet marad.)

Nem alma szaladt gigámra, csak egy huncut almamag= cicakép Éva-lánya dülta föl nyugalmamat.

No, nem úgy ó ne tessék, kérem, mindjárt félreérteni!
Van az ármányaiknak ezerféle más nemi í

(Ej, hogy mindig arra botlok!
E šnemiö-nek nincs köze holmi szexhez ó šnemeiö az, mint Aranyánál, vagy šnemeö.)

Lássák, mit eszelt ki ez a kis kíváncsi hölgyemény!
(felel, ha megíródik ez a f z faköltemény,

mellyel nyerni nem nyerek, de azt bizony kockáztatom, hogy eztán minden komilfó klubból kigolyóztatom.)

Mert ha mással, férfitársal, férjével találkozom, percig sem kételkedem, hogy egy hogyvagy-gyal megúszom.

s f leg a DEMOKRÁCIÁBAN

Mit hanyagul ellegyintek: šköszí szépen, megvagyok.ő
S egyik jobbra, másik balra: ő sétálunk, mint angyalok.

Ám az almaMAG DAGálya ennyivel nem éri be= mélyebb régiókban pásztáz zseblámpája fényíve.

Nem hittem saját fülemnek, elállt a lélegzetem: hogyvagy helyett azt kérdezte, MILYEN A KÖZÉRZETEM.

Rádadásul, hogy írásban válaszoljak, dolgomat így szabta ki: šLegyen ebb l szeptemberre dolgozat!ő

Most hát ez északi kurta nyárban fejem törhetem, fölhányva múltat s jelent, hogy milyen a közérzetem.

Tudja fene! ő mondom ó Arany Jánost idézve megint, s Máraira hivatkozva, másik bölcsre, ki szerint

ön-analízisnek negyven után semmi haszna már= okulhat abból a csacsi, nemigen a vén számár.

Mivel e b vös határon én már jócskán túl vagyok, s édesmindegy a világnak, fogatlan szám mit gagyog,

legföljebb azért lehetne rossz lelkiismeretem, hogy elég gagyogásmentes volt eddig az életem.

Vigasztalásnak tekintem, ha ugyan vigasz lehet: beszédesebbek se tették jobbá ezt az életet.

Hát sz nyeg alá söpörve, mi felgy lt, a sok lomot, gondtalan kutyam nyomában gondlevetve ballagok=

átérezve: e pillanat, amely múltó, oly örök= egyetlen jelenvalóság két id tlenség között.

Bölcs hülyegyerek-mosollyal bámulom a szép napot, alázattal, áhítattal elfogadva, mit kapok.

Életségül Földanyánknak áldozok két szín alatt: korty vörösbor közbe-közbe s szalonnából egy falat.

Alamuszi módra disznó- testvérem bocsánatát kérem, és remélem: ennyi disznóságot megbocsát.

Mint a svéd miniszterelnök, ó b ntudattal bár ó eszem štestvéremő húsát, lévén a vegánoknál több eszem.

Hogy él él nek étel, azon méltán háborog érz szívünk, ám a LÉTEL már csak eszerint forog.

Nem az elv hát: a gyakorlat, az az ember szégyene= joggal vádolhat a lelkes állatok szelíd szeme.

Mit velük tettünk s magunkkal, tudatunk vérz sebe.
Aki ebbe belegondol, nem lesz jó közérzete.

S attól semí ó Ha elkezdtem a škórlistámatő, folytatom: inkább rontja, mint javítja kedvem informátorom:

a TÉVÉ, mely (mint az Isten) mindent lát, de nem segít, kínzott retinánkra róva krónikánk szörnyképeit.

Persze lehet, mégsem Isten: Lucifer tálalja a tévében a történelmet, mint Ádám álom-sora

Madáchnál. A híryanagban
nem érdekesek a jók,
hacsak nem mint áldozatok,
túsznak termett milliók.

Lám, a Szeptember Tizenegy
példa éppen erre lett:
mint kaptak a jámbor ezrek
štörténelmi szerepető,

világfordító darabban,
szabadtéri színpadon,
mit százezrek néztek állva
s százmilliók pamtagon.

Megrázott e torony-omlás
és ami mögüle fel-
sejlett: kultúránknak végét
jósoló ŐMene-Tekelő=

hogya Ődemokráciánk reő
ekkora sebet kapott,
néhány papírvágó kés a
szívéig hatolhatottí

S ami rosszabb: Amerika
a leckéb l nem tanul:
folytatja, hol nem is hagyta
abba, változatlanul.

Pedig hol a vasbombára
emberhúsbomba felel,
a harcot az utánpótlás
könny sége dönti el.

S mint a Hídavatásban ũa
Duna gy zi s adja mégő,
úgy szűli a fanatizmus
őnelemészt k nemét,

kik mennyei vagináról
álmodva, a közelít
csak gondosan megmetélve
és bevarrva szívellik.

Már nálunk is, mementóként
jár e csonkult n iség,
viseli magán a burqa
ablakrácsos börtönét.

Nem folytatom, mert ha magam
tovább is így hergelem,
attól félek, hogy megsínyli
híres jó közérzetem.

Ráhagyom Amerikára,
hogya megoldja gondjait=
tán csak nem húzza fel újra
porba döntött tornyait.

Házacsákra bontja szét a
többi ũbüszkeségető es,
monstrum-géppel belecsapni
hogya ne legyen érdemes.

Látmez nket sz kítve,
nézzünk portánkon körül,
hol a demokráciának
régi lakóként örül

drága Európánk s benne
nemsokára nemzetünk,
ha a Himnusz-béli Balsors
jól ki nem bathik velünkí

(E té-há-t az angломánok
nem veszik talán zokon=
nem azonos a kiejtés,
de azért kicsit rokon.

Mentségemre hozom fel, hogy
míg ezt itt pötyögtetem,
nem lévén protéz a számban,
másképp nem is ejthetem.)

De a demokráciának,
sajnos, van egy nagy baja:
hogya beléesett a kórság,
az a vénkori ũgyagyaő.

Látványnak is rossz, ahogy a
taknya-nyála egybefoly=
túl sokat szívott be Rousseau
mákonys teáiból.

S nincs kijózanodni mód, hisz
egyre tukmálja bele
az ũintelligens kreténekő
lótuszev serege:

hogya alapjában az ember
ő minden ember ő jó, s ha nem,
annak okát meglelhetni
rossz körülményeiben.

Azokért meg ki felel s,
ha nem a TÁRSADALOM,
a DEMOKRATIKUS ÁLLAM?
Hát ezen az alapon

oly szerepcserére nyílna
alkalom, mi képtelen,
ámde, sajna, korántsem csak
légb lkapott képzelem.

Mert ha ártatlan a gyilkos,
akkor kárpótolni kell,
körülvenni luxusbörtön
kellemetességivel.

Áldozata? Hm, igaz, hogy
is szenvedett szegény,
ám a dolga csak jobb volt a
ũvilágnak napos felénő.

S nem kétséges: már azzal,
hogya nem lázadt, vétkezett,
egy ũrossz társadalmi rendnekő
nyújtván h ségédkezet.

Hát a demokráciánkkal
így állunk, bizony, ebül=
nyakig kisebrend sége
szégyenérzetében ül.

Nem csak a russzói tantól
lesz cselekvésképtelen:
partizánok lesnek rá a
harcias balszéleken.

k azok, kik jobban tudják,
mi a demokrácia:
vagy proletárdiktatúra,
vagy pedig anarchia.

Szorogatott helyzetében
megvédeni sem magát
nem tudja, sem polgárai
épségét s tulajdonát.

ũRend rállamő-ot kiált a
sajtó, míg rend reit
huligánok hajigálta
burkolatkövek verik.

Göteborgnak feldúlását
több reprízben nézhetem=
képzelteti, asszonyom, hogy
milyen a közérzetem!

Bicska nyílik ki zsebemben,
forrongó fejembe meg
felmerülnek régimódi,
ám hatékony módszerek.

Ezek részletezését l
tekintsünk ezúttal el,
merthogy össze nem férnek e
kor magasztos elvivel,

mely emberi méltóságát
f leg annak tiszteli,
ki tetteivel bizonyítja,
hogya olyanja nincs neki.

Nagy zavar uralkodik e
fennkölt fogalom körül=
si hit szerint az Isten
adta nekünk örökül,

mint egy királyi palástot,
s ezzel elkötelezett,
hogya bölcsen uralkodjunk a
teremtett világ felett.

Ám mint minden örökséget
ő s ezt jó fejben tartani ő
az emberi méltóságot
el is lehet játszani.

Egyszer és logikus, hogy
a magáét vesztí el,
ki gyalázatosan bánik
mások emberségivel.

S ki eltékozolta, lássa,
mire megyen nélküle,
semmi ok, hogy kesztyűs kézzel
bánjon az állam vele.

Annál visszatetszőbb ez a
bűnök -totojgatás,
társadalmi szinten zűrt
áldozat-cserbenhagyás.

Emígy füstölgök magamban,
míg adómmal áldozok,
hogy kijavítódjanak a
göteborgi házsorok.

Ahhoz mit szóljunk, hogy napról
napra fiatalorúbb
bűnök folytatnak minden
erkölcs ellen háborút?

Táskáját karjával együtt
rántják el, a vágatató
mopeddel mellé farolva=
bánhatja szegény anyó

nem csak pénzét, de összetört
csontjait, s tétét
Ami cseppet sem zavarja
a gaznép közérzetét.

Nyomuk bottal üthetik, s a
rendség nem is siet
elfogni, hisz kiskorúak,
megbüntetni nem lehet.

Ha meg véletlen lebuknak,
Szociálra bízva, hogy
Javítóban üdüljenek
a javíthatatlanok.

Humánus törvény a bottól
óvja hitvány alfelük,
áldott lelkű félszegűsök
totojgatzanak velük

(tudvalev leg a félszeg-
űsök halnak két szemé-
tete egy felén lévén, csak
egy irányban lát vele),

kiknek mérlegén a néni
sorsa szinte súlytalan,
hisz ellensúlyként a tolvaj
šemberméltóságaö van.

Van egy régi görög mondás,
kíméletlen, ám igaz:
hogy az ember, kit nem nyúznak,
nem is nevel dik az.

Hiú remény, hogy kiben nincs
legkisebb empátia,
arra hatni tudna holmi
fennkölt pedagógia.

(De hogy csak így zárójelben
megvalljam az igazat:
ujjal sem érintenék egy
efféle jómadarat.

Ízlésem és saját ember-
méltóságom tartana
vissza, nem az elvetemült
fickónak sajnálata.)

Botránkozzék csak kedvére,
ezt olvasván, asszonyom!
Mint leend áldozatnak
mérgelem dni van jogom.

Vagy garantálhatja-e, hogy
nem leszek akkor soron,
ha kilesik, hogy a lábam
már nehezen vonszolom?

Mert hiénaösztönnel a
gyengét, sántát, öreget
nézik ki, vagy a mobillal
elcsatangolt gyereket.

Kést nyomtak egynek nyakára=
tessék találgatni, mi
történt volna, ha zsebében
kincsét úgy sem adja ki.

Sérthetlenségük nekik
korlátlan hatalmat ad:
ketten-hárman terror alatt
tarthatnak egy iskolát.

A šmásfajtató, ha nem tetszik
képe valami okon,
kilógatják az ötödik
emeleti ablakon.

Szénapajtába csalják egy
Jónás nevű társukat,
s kényszerítik, hogy szájába
vegye a hímtagjukat.

šCsoportszexö-szel szórakoznak,
kisleányt teperve le,
ki a ligeten keresztül
igyekszik hazafele.

S hogy viszonyul ilyesmihez
az iskola rektora?
Sajnálkozva tár kezét, hogy
šez nem az asztalaö.

Tanórán kívüli tettért
nem az iskola felel.
Hát ki? Senki! Nincs gazdája,
így hát orvosra se lel.

Jónás kínzóit a Tanügy
šlélekismeriö tán
más intézetbe küldik a
gyalázatos tett után?

Méghogy! Nem segít szül i
kérés: a Tanügy süket:
nézze csak Jónás naponta
csúfondáros képüket!

Nem nézi. Fetreng a padlón,
hangosan zokog, remeg=
fél évig az iskolának
még csak tájára se megy.

Idegorvos sem segít, míg
házukat eladva nem
költözik el a család, hogy
újrakezdje más helyen.

Ami itt leleplez dik,
szeretlenség, közöny,
elsatnyult részvét, amely nem
terjed túl egy sz k körön.

A Tanügy, a Szociál, a
himpellérek szülei,
rektor és tanárok együtt
sem találtak emberi,

engesztel szót, hogy a seb
ne gennyesedjen tovább,
s meg tudjon bocsátani a
sértett gyermek és család?

Nem találtak. S ez magában
hordja az ítéletet:
atomizált társadalom,
lélektelen gépezet,

nem eleven organizmus
ez a demokrácia=
a lelke is mesterséges:
mer bürokrácia.

Körmönfont fogalmazással
szerkesztett törvényei
közt a dörzsölt bűnök
a kibúvókat megleli.

Megáll az ész, hihetetlen,
hogy ez megtörtént legyen=
egy ország botránkozott e
páratlan ítéleten:

Ketten gyilkoltak meg egyet,
ó állnak a törvény el tt.
Kérdégeti a bíró, a
cimborák melyike l tt.

Minthogy egymásra vallanak:
šNem én l ttem, hanem ö,
egy fura, šmegoldhatatlanö
jogi helyzet áll el .

Mert csak egy l tt, a gyilkos=
annak, ki segédkezett
nyújtott, kisebb büntetés jár,
hiszen šcsakö segédkezett.

Hogy oldja meg e dilemmát
a józan paraszti ész?
Gyilkosságért lakatolja
mindkettőt le az ítész!

S milyen megoldásra jut egy
eszményi demokrata?
Mindkettőt jüket fölmenti:
menjenek szépen haza!

(Megpróbálkozott e trüffel
két másik is ezután,
de nem sült el. Kutyavásár
is csak egyszer volt Budán.)

Egy motorkereskedő, ki
három kiskorút talált
éjszaka az üzletében,
egyét megfogott és bezárt,

hogya kiszálló járások
legyen kit átadnia.
Azt hitte, hogy bölcsen járt el,
de meg kellett bánnia:

Szabadságkorlátozással
vádolta meg az ügyész!
Így kerül szembe a bárgyú
jogszabály és a józan ész.

Így sorvad a polgárokból
lelemény, civilkurázs=
elgyávul a dolgozó méh,
és vérszemet kap a darázs.

Gépiesült rendszerünkben
salamoni bölcsesség,
Mátyás igazságossága:
skorból való mesék.

Elkülönített szövegíró az
igazságszolgáltatás:
szvadak és szvadrok vannak
otthon benne, senki más.

Ott a sértett szfelperes csak
odatévedt idegen=
jobb teszi, ha meg se mozdul,
nehogy vádlottá legyen.

Hát ezért kapott orrára
koppintást a vakmer,
tolvajára a boltajtót
rázáró kereskedő.

Ez a szvadóvad rö-hasonlat
tán arra is rávezet,
hogya mért ajnároz az állam
bürtöntöltelekeket:

Lehet, hogy a társadalom
ökológiája is
megkívánja, hogy hol van,
legyen ottan farkas is?

Olvassom, hogy karjalai
ordasok révén talán
megújul a kihalásra
ítélt farkasállomány.

Az ilyen szbevándorlóknak,
nem örülnek a helyi
lakosok, kiknek okuk lesz
jószágukat félteni.

Nyilván nem örül az állam-
polgárok többsége sem,
ha szkimen sőkő a várost
ellepik hétféteken.

Vagy hogy a szárt otthonból a
szkiskorútó kiengedik,
jól tudva, hogy megjön újra,
tán egy hétre sem telik,

elkövetvén megszokott és
új garázdaságokat,
szörös lelkiismeretén
szárad pár új áldozat.

Mi a megoldás? Jó volna
szavazásra tenni fel:
döntsen az egész lakosság,
milyennek képzelet

végül is az igazságos,
ésszerű jogállamot=
jó-e úgy, ahogy van, avagy
tarthatatlan állapot,

hamis premisszákra épült
összetákolt szerkezet=
hallatlan szszemvesztéssel,
rel rozsdás gépezet?

szAz a legény, aki állja,
nem pedig az, aki ütő ő
ez az elv lenne az állam
birkatürelme mögött?

Bár hitetlen, a jézusi
magatartást követi,
másik orcáját kínálja
annak, aki megüti?

Csak ne volnának ez orcák
gyengéék, ártatlanék!
Vegyük úgy, hogy jelképesen
mégiscsak az államé?

szZsengét áldozó maga helyett?
Elszánt önmérsékletét
bizonyítva viseli a
cserebnehagyás szégyenét?

Hívén, hogy e szégyen árán
még demokrata lehet,
ám e jelzőt, ha a farkast
nyúzza, nem érdemi meg?

Ha legalább tiszteletben
tartaná szmártírjait!
De agyonhallgatja ket,
nem állít szobrot nekik,

hogya a márványfalhoz, melyre
fölvéste a nevüket,
lethehesse koszorúját
évenként a kegyeleti

Vádjaim így mormolom ius
murmurandi alapon=
hasztalanságuk belátva,
vehetném a kalapom.

Mindamellet az ne tessék
hinni, hogy én gyölöm,
s hogy a demokráciát én
ellenségként püföölöm!

József Attila szavával
küldöm izenetemet,
engesztelésekképpen: Érted
haragszom, nem ellened.

Fanyalogva bár, belátom:
jobbat, eddig legalább,
noha próbált számos egyéb
rendszert, ember nem talált.

Elmondhatni róla, mi a
feleségről írva van
a Tragédiában: azt is
tudjuk, hány szeplője van.

Ha csak szeplő volna!
Jóval súlyosabb baj származik
abból, hogy fejére nem
hagyta szkisebbségeit:

Céltudatos maffiákat,
melyek polgáira
ijesztettek: csak ket tudják,
mi a demokrácia.

Megállj, vakmer! Jogot ne sérts! ő
e leckét megkapod,
ha az öntevékenységek
legkisebb jelét adod.

Csak maguk kísérleteznek
szzenvedélyesen, vadul=
számukra a társadalom
egy nagy kísérleti nyúl.

Közbizonytalanság lett a
közbiztonságból velük=
az iskolát egyre rontja
kísérletezések hevíük.

Ádáz bornemisszák tartják
itt kezükben a csapat,
képtelen adóztatásra
véve rá az államot.

Olyan ez, mintha ó
akikt l elraboltak két tojást ó
eunuchokra bíznák a
szerelemszabályozást.

Európa csodálkozva
vonja fel szemöldökét:
hogy mi önkéntő tízszer annyit
fizetünk borért-sörért,

mint a Lübeckbe átjáró
szerencsés dél-skånei,
ki ez álszent, farizeus
kisebbséget őátverió.

Polgár-ijesztegetésre
kéznél van alattomos
őgyámjainkő fegyvertárában
jó egynéhány szó-mumus:

mint szexizmus és rasszizmus,
xeno- s homofóbia=
kire ilyesmik ragadnak,
van mért vakarózniá.

Egy őnépcsoport ellen izgató
ó így nevezik ezt a b nt,
mellyel a szólásszabadság
fényes csillaga let nt.

Most jövök rá megriadva:
hisz én is egy népcsoport
ellen izgattam, elverve
csirkefogókon a port!

Azt meg, hogy orsóra anya
illik, másképp nem csavar,
ha el merném kottyantani,
visszaszívnám, de hamar!

Nehogy olyan népcsoportot
sértsen e tétova szó,
kik szerint anya anyához,
orsó orsóhoz való.

Törvényeket csikarnak ki:
zárja félelem-lakat
ó ha a gondolatot nem megy ó
legalább a szájakat.

De még szemedet is féken
tartsad, adta férfial!
Jobb lesütnöd, ha szembej
véled egy kollégina:

röpke pillantásodat, ha
nemigen tetszel neki,
munkahelyi szexuális
zaklatásnak veheti!

Számtalan a népcsoport, mely
sérelem és követel,
ám ki a többséget sérti,
semmi b nt sem követ el.

S t, ma még dics bb dolog a
filisztert bosszantani=
zik is a ő68-as
nemzedék utódai.

Jópéldával járt elől az
egyház f -f püspöke,
ki hív ket, jóízlést és
hagyományt szemköztpöke.

Új értelmezést kapott az
ECCE HOMO általa,
új őJézusokkaló telt meg az
uppsalai dóm fala.

Egyik fél-merevedéses
extázisban éli át
őJánosnakő fölébe hajló
keresztel aktusát.

Őlében holt őJézusávaló
egy Fájdalmas Mária=
szodomita kór keresztjén
halt meg tékozló fia.

T sarkos és b rzekés és
gy r s-láncos társaság
osztja meg egy punk-őJézussaló
az Utolsó Vacsorát.

Farát fordítja nekik, és
felénk ballag egy kutya,
mint akinek nincs ínyére
az egész retyerutya.

Végre csak kipakolták az
ízléstelen lim-lomot=
illetl volna akkor újra-
szentelni a templomot.

Mert kilóg a lóláb: nem az
áhitat s töredelem
volt az indok: diadalmat
ültek ott a szent helyen.

Nem kell Jézus üzenete:
őVáltoztasd meg életed!ő
Változzon meg Jézus inkább,
nekik úgy kényelmesebb!

Nem tenném kezem a t zbe:
végül is mit osztogat
asztaltársainak? Bort és
kenyeret, vagy ó drogokat?

Olyan demokrácia ez,
melyben egy céltudatos
kisebbség bármit elérhet,
ha elég er szakos.

Az anyamadár is annak
ád, ki lármáz, tátogat=
a gyámoltalan fióka
jó, ha hébe-hóba kap.

Lám, kivívták, hogy ki testét
árulja, nem büntetik,
ám a őjótét lelkető,
aki megveszi, leültetik.

Ismert prostival láttak a
rend rök egy honatyát
a bozótba t nni=kés n
rántotta föl a gatyát.

Mer véletlen, hogy éppen
ott járt a őtörvény szemő?
Vagy talán a n a őtaksátó
kétfel l zsebelte be?

Nem esküdnek rá, hogy így volt,
de ki merné kereken
tagadni, hogy manapság e
sanda gyanú képtelen?

Jusson csak eszünkbe, hogy járt
Clintonéknak nagy fia:
mint ejtette Mónikával
csapdába a maffia.

S ahhoz mit szól egy tudatos
feminista, hogy a n
ily botrányban mint jogilag
kiskorú fordul el ,

kit nem vesznek feln tt számba,
tetteiért nem felel,
bár ben hetett a feje
lágya túl a negyvenen?

Feln ttek között a vásár
kett n áll: e nézetet
hatályon kívül helyezni
csak jogsértéssel lehet.

Mérget rá, hogy megszavazza
a Nemzetgy lés, hogy az
adoptáláshoz egy homo-
párnak is legyen joga.

Keresztülhajszolják ezt a
fogatlan adopció-
törvényt, melyet egy donátor
sem hagy jóvá náció,

s mely jogsért ráadásul,
éppen azt nem kérde meg,
ki a renghagyó kísérllet
alánya: a gyermeket.

Őnkényes és besserwisser
rossz intézkedés terem,
hol a piszkálódás diktál,
nem a józan értelem.

Autótulajdonosként
oly őapróságő keserít,
hogy lámpátlan átkel nél
újabb rendelet szerint

meg kell torpannom forgalmi akadályként, hogyha épp akkor egy átkelni vágyó a járda szélére lép.

Elhiggyem, hogy ez az id - s benzinrabló rendelet ó mint írják ó évenként megment ennyi s ennyi életet?

Félek a statisztikától: hasonló számadatok tukmálnák er vel rá a kerékpáros sisakot.

Már csak várom, mikor jön ki err l is a rendelet, mely ha nem ment, garantáltan keserít sok életet.

A téli gumira váltás kényszerét is mily bohó országosan négy hónapra szabni meg, mikor a hó

északon már októberben, közepén s délen pedig télen át csak hébe-hóba vagy még akkor sem esik.

Most tehát e törvény szabta két határdátum között nyári úton is minden kocsit traktorként zörög,

ugyanakkor aggódhat, ki nem váltott át štélireő, hogy a rend rök szerint az štút állagaő téli-e.

Nem folytatom. Volna pedig panasz még, apróbb-nagyobb= s az olvasólevelekb l azt is látom: nem vagyok

magam=mások is keresnek lódítani, nem csak én, módot demokráciánknak kátyúba fült szekerén.

Visszhang helyett többnyire csak csönd felel, sajnos, süket= közdolgozók iránti közöny aggasztó, baljós tünet.

A közélet rákfeneje, ha rossz a köz érzete, s ahol ez rossz, az egyénnek sem jó a közérzete.

Hajszálrepedéseket lát, egyre mélyebb, szélesebb törésvonalakat, melyek mentén Róma szétesett.

Rendszerünkben is a nedvek keringése elakadtí Így jár, mint a költ mondja, hajh, minden az ég alatt!

(Nem állhatom meg, hogy ezt a rétesként vagy tengeri-kígyóként nyúló traktátust ne zárjam egy nyelvbéli

furcsasággal=témaváltás kell is ilyen izgató szeánszra mint János-áldás, a bor g zét elcsapó: Érdekes szó a šközérzető,

maga módján egyedi= nem olyan, mint a šköző szónak más összetételei.

Mert például egy személynek nincsen šközhangulataő= nem lehet šközvéleményeő, šközjavaő, šköztudataő.

Ezzel szemben šközérzető lehet egy embernek is, s egyénített közösségnek, amilyen a nemzet is.)

Ajaj, nemzeti közérzet! Mért is botlottam bele! Folytatnom most nemzetem köz-érzetével kellene?

Dehogyan folytatom! Svéd földön kimérgel dtem magam= ám hogy mérgel djön, kinek sírnivaló kedve van?

Egy tapodtat se tovább! Ha meg nem fordulsz, vén Pegaz, Itt hagylak a farkasoknak, ahogy élek, oly igaz!

Mazochista mégsem vagyok, legfőljebb csendes bolondí Most hát, Szárnyas Gebém, itt a vége, fuss el véle! Pont.

Folytatás az I. oldalról

Kicsi voltam mindig, növésem is közepe még, rendre visszarojok centiket a szányolcvankett mb l, néz pontosmon már ezért sem változtathatok, mert jó ideje s r , de egyoldalú levelezésben állok a különféle könyvkia-dókkal, akiknek bevett szokásukká vált, hogy nem válaszolnak, s ha véletlenül igen, pénzt munkámért nem adnak, csak kérnek, azt képzelik, hogy a t lem kapott összeggel írásaim értéke emelkedne. Rosszakaróim hiába terjesztik, hogy azért költöztem svéd földre, hogy közelebb legyek a Nobel díjhoz, a pénz engem nem boldogít, švan pohár sörömő és napjaim szám-látatlanok.

Ha tehetségem volna, számlálnám, naponkénti írással gazdagítanám magam, vagy Thomas Mannhoz hasonlóan tennék, aki állítólag naponta egyó egy oldalt küldött nyomdába, s b év alatt összehozott világirodalomba való

regényt. Szorgalmam sincs annyi, amennyi kellene, mert šAz ember nem annyi, amennyi, hanem csupán-csak annyi, amennyi t le kitelik!ő De maradt bennem annyi becsület, hogy a jó példát követem, a blogosokat is, vannak szép számmal, (Diurnus, Iván, Feriforma, Ursu2, Mondat, Fotótanu stb), és gépbe vetem múltam, jelenem, élttem, édesó keser ségem. Miért maradnék olvasmány nélkül, öreg napjaimra?

Regényes életrajzomba máris belekezdtem. Címe lehetne egy gyerekkoromban olvasott Nagy István novella után: A Boldog utcán innen.

Jó volt nemcsak olvasni, hanem naponta járni egykor, a belvárost a külvárossal összekötő Boldog utcát, s aztán sorsomat követve a Boldog utcán túlról, a Boldog utcán innenő re kerülni. Laktam valamennyi ideig a Kismez i temet be kanyarodó utca egyik villájában, a háború után apám családjának kiutalt szobaó

konyhában. Vasóvilla lehetett a ház neve, ehhez társítom mindegyre akaratlanul azt a švasvillaő kort, amelyben tébláboltam,. Aztán a villából Tarólak lett. Kiszakítottam magam és családom az ottani világból, és kés bb szül városomból is, ahol családom több mint hat évszázadon át folyamatosan élt, munkálkodott, küzdött. Még másokat, hívatlanokat tízezer számra bekapott a város, minket, engem, évtizedeken át sorvasztva, kitasztott. Er r l szól majd regényes életrajzom.

Moszkvában is jártam egyszer, ahol azzal vidámított fiatal író társam, hogy regénye már másfél kiló, és személyesen, nagyon elégedett vele. Valahogyan, persze másként, de magam is súlyos könyvet kívánok napszámos munkával összeszerelni.

Regénnyé ötvöz d jegyzetek lesznek benne számolatlanul. Mostanában sok a jó regény. Feriforma is elkényeztet. Mégis alig várom, hogy kiegészített bet - falók módjára, belemerülve, mohón